

СПІЛЬНА ОПІКА: ІНТЕРЕСИ ДИТИНИ В РІЗНИХ СТРУКТУРАХ СІМ'Ї

Стан дітей у полі зору місяця проживання для розділених(розлучених) пар

Вітторіо Везетті, педіатр Місцевих органів охорони здоров'я міста Варезе,
Директор наукової Національної Асоціації італійських Фамільяристів.

ПЕРША ІТАЛІЙСЬКА НАУКОВА СТАТТЯ ПРО ОЦІНКУ ВПЛИВУ МІСЦЕПРОЖИВАННЯ НА ДІТЕЙ РОЗДІЛЕНИХ (РОЗЛУЧЕНИХ) БАТЬКІВ. ОФІЦІЙНИЙ ЖУРНАЛ ІТАЛІЙСЬКОГО СУСПІЛЬНОГО ТОВАРИСТВА ТА ПРОФІЛАКТИЧНОЇ І СОЦІАЛЬНОЇ ПЕДІАТРІЇ. 3-2012

Ключові слова

Закон № 54/06, спільна опіка, одноосібне право опіки, розлучення

Анотація:

Незважаючи на оприлюднення, шість років тому закону № 54/06 про спільну опіку, в нашій країні (як і майже у всій Європі) все ще широко поширені при розділенні (розлученні) пари надавати дітей у опіку одному з батьків, зазвичай матері, з важкими психологічними та фізичними наслідками для цих дітей.

Мета цієї статті, написаної італійським педіатром Вітторіо Везетті, автора важливої книги про розлучення

"В ім'я дітей" (В ім'я дітей www.nelnomedeifigli.it), є огляд світової літератури присвяченої цій спірній темі, для визначення найкращого варіанту для дітей з урахуванням всіх

соціологічних можливостей відхилення. У цій статті викладені найбільш важливі міжнародні дослідження зі статистичними

перевірками в широкому світі, такі як: дослідження Саркаді (за участю 22300 дітей),

дослідження Баузермана (за участю 2660 дітей), дослідження Яблонської-Ліндберг (за участю 15428 дітей),

дослідження Дітячого співтовариства досліджень (за участю 184 496 дітей),

офіційне повідомлення Австралійського Уряду (в тому числі понад 70000 сімей).

Такий підхід дозволяє використовувати статтю в судах, консультаціях соціальної та психологічної допомоги,

підпорядкованих судам, з метою досягнення найкращого оцінювання дітей в

сімейному аспекті. Вона повинна бути корисною як інструмент для відновлення

старої звички більшості європейських судів.

Контакти: info@figlipersempre.com

ВСТУП

У лютому 2006 року після довгих і напружених дебатів, був прийнятий парламентом італійський закон 54/06 про спільну опіку. З багатьох сторін розглядається як реальний крок

вперед у справі захисту дітей і належного виконання Міжнародної конвенції Нью-Йорка з права дитини на обох батьків, фактично через шість років після того, як в парламенті поступово були подані шість різних законопроектів, спрямованих на зміну нових законодавчих вимог.

Сенатор Емануель Байо (з Комісії дитинства), доповідач по законопроеку, пише в передмові до книги "В ім'я дітей": «Для людей на зразок мене як співдоповідача і того, хто

глибоко вірив в прийняття закону про спільну опіку у 2006 році, в кінці 14-х Законодавчих зборів, стало більш ніж болючим визнання його провалу "(1).

Навіть сьогодні може статися так, що один з батьків просить у суді дні та ночі, надані іншому з батьків, на базі того, що "спільна опіка не є наслідком їх однакового проживання з кожним з батьків "(Суд Флоренції, справа № 2433/11), або читати (документ

CSM, доктор Фіорелла Буттільоне, березень 2011 р.): "Я не думаю, що інтереси дитини краще може забезпечити

передбачення подвійного оформлення проживання,

навіть дитина представляє собою нагородження годинами, що батьки повинні ділити порівну." Або (Справа № 3053/2007 від

Суду Варезе, в березні 2007 року, Жіоржетті, Паганіні, Леотта): "суд за прецедентним правом не поділяє фрагментацію часу, що змушує насправді до реальних мініпереїздів кожні кілька днів, являючи собою щось небезпечно дестабілізуюче ».

Результат цього культурного одноосібного підходу, щодо пріоритету стабільності місця проживання відносно з поразками неефективної судової системи для запезпечення власних заходів,

полягає в тому, що 25000 дітей в Італії (приблизно один з кожних трьох) втрачають, відповідно до ISTAT, контакти з одним із батьків після поділу.

Наслідки важливі як з медико-біологічної так і соціальної точки зору .

У першому секторі важливими факторами є емоційна депривація та емоційний стрес

у неврологічному та психологічному аспектах (Батталья, Песенті, Медланд, ін., 2009,

демонструють дослідження <генетично схильних дітей, які зазнали травми поділу батьків - жалоби

або важкого сімейного поділу(розлучення) - в ранньому віці, мають високу ймовірність постраждати у дорослому житті від критичної паніки через модифікацію дії через зміни бульбоподібних центрів дихання>, Ганна

Саркаді та ін.: <Виділяють зі статистичної перевірки батьківську участь-звісно під час спільного проживання, відповідальності і обов'язків -що робить позитивний вплив на

розвиток нащадків. Вчені ретроспективно розглянули 24 лонгітюдні дослідження, проведені

на 4 різних континентах і за участю 22300 дітей. Висновок такий, що участь батька покращує когнітивний (пізнавальний) розвиток, зменшує проблеми, визначені "психологічним" характером у молодих жінок

зниженшує рівень злочинності серед неповнолітніх та знижує частоту проблем характеризованих

як "поведінкові">.), гормональні (психосоціальна карликовість, порушення секреції окситоцину і вазопресину), навіть хромосомні (за науковими дослідженнями психосоматичної медицини

<Скарги на відсутність любові, діючи на довжину теломер і виробництво протизапальних речовин, збільшують чутливість до стресових факторів у дорослому житті, підвищуючи ризик психічних розладів>.). (2,3,4,5).

У другому- очевидний вплив на небажані вагітності, куріння, алкоголізм та раннє закінчення школи. (6,7,8)

Автор був кілька разів в якості актора в судових слуханнях комітету Сената і відзначив, як одну з головних причин непорозумінь між різними учасниками, дискусію щодо розглядання різних форм сімейних структур як золотого стандарту для досягнення інтересів дитини. Зокрема, спрощено, складаються з двох партій: що приділяє увагу в місце ураження щодо стабільності місця проживання, навіть за рахунок кількісних відносин з кожним з батьків (що складається в основному з юристів і суддів), і пріоритетність щодо безперервних відносин, стабільності почуттів, у збиток стабільності місця проживання (що складають переважно вчені).

У наступній статті, будучи обізнаним про вплив соціологічних факторів, є бажання прояснити стан мистецтва в міжнародній науковій літературі щодо спірного питання структури сім'ї при розгляді як мети у справжніх інтересах дитини.

ПОХОДЖЕННЯ ДИСКУСІЇ

В принципі, дослідження показують деякі проблемні питання протягом деякого часу у дітей розділених(розлучених) батьків, хоча це не обов'язково і автоматично елементи клінічної значущості. З початку 1970 року, особливо в контексті США, це інтенсивне і відкрите обговорення про позитивність

або шкідливість спільної опіки (фізичних та / або юридичних). Важливо відзначити, що в той час як в США

(країна, де розлучення існує з 1906), у Франції (країна, де розлучення існує з 1789), в Швеції (з 1913) почали цю дискусію, в Італії інститут розлучення не мав навіть права

(відповідний закон був відхилений Сенатом у жовтні 1970 року), і це може пояснити частину культурного відставання у вирішенні цієї проблеми.

Дві позиції за і проти рівнозначності ролі батьків можна резюмувати у порівнянні «Переваги постійних стосунків з обома батьками у порівнянні з можливою шкодою

в результаті збільшення впливу батьківських конфліктів і нестабільності місця проживання ".

Битва в науковому співтоваристві була суворою і різкою, сильно протилежною щодо спільної та / чи змінної опіки

(Goldstein, Фрейд, 1973 і Kuehl 1989) і дуже корисною (Роман і Хаддад 1978 і Бендер, 1994). (9,10,11,12)

Після більш ніж 40 років з початку дискусії можна сказати стало можливо замінити налаштування теоретичного та ідеологічного характеру практичних підходів, заснованих на результатах

важливих досліджень (особливо в характері метаналізу), пов'язаних з досвідом країн, які вже давно

почали, на відміну від Італії, використовувати спільну опіку, якщо не широко, то принаймні таким чином, щоб забезпечити достатньо надійними статистичними висновками. Висновки є вельми унікальними і, хоча і дуже повільно, вони почали сильно реалізовуватися у законодавстві.

ДОСЛІДЖЕННЯ БАУЗЕРМАНА

Це важливе дослідження, опубліковане в 2002 році психіатром в департаменті

уряду Сполучених Штатів Америки (Журнал сімейної психології 2002, вип. 16, № 1-91-102) відкриває шлях метаналізу.

Баузерман стверджує, що реальні дослідження не повинні тільки вивчати лише відмінності між результатами двох типів опіки, а також те, як виявлені фактори можуть бути пов'язані з кожною відмінністю клінічної ситуації.(13)

Баузерман пояснює, що таким чином не прийти до визначення причинної абсолютної ролі, а тільки до кореляції, навіть статистично підтвердженої, між кращим з типів опіки і розглядаємих змінних.

Крім того, шлях метаналітики здатний інтегрувати висновки літератури в світ більше систематичний і кількісний, перетворюючи статистичні результати в систему метрики та також системно аналізуючі величини (тобто кількісний аспект ефекту).

Такий підхід до американської психіатрії найкращий для уникнення деяких систематичних спотворень (зміщення), як наприклад, вибір джерел.

Баузерманом пропонується вибірково дві цілі: по-перше, аналіз метаналітичних звітів, що порівнюють становище дітей в спільній опіці з становищем дітей в одноосібній, а потім пропонує вивчити, як вторинні змінні можуть впливати на різні результати (наприклад, імпринтинг з одним батьком, в міжнародній юриспруденції в середньому одноосібне право опіки на користь матері, це система, яка прагне до збалансованості ролі батьків означала б, що більшість дітей чоловічої статі користувалися б більш широкими перевагами у відносинах з батьками протилежної статі, тому вони теоретично можуть мати менше переваг щодо дітей жіночої статі).

Баузерман аналізує 33 дослідження (з яких 22 опубліковані) раніше обрані так, щоб бути стандартизованими: у 4 порівняна одноосібна опіка з змінною, у 21 порівняні одноосібна опіка з часом мешкання з іншою батьківською фігурою, що становить 25 та 50 відсотків ,

з яких додано 6 досліджень, в яких була одноосібна опіка порівняна з спільною опікою на основі вільного визначення батьківської пари і 2 інших досліджень, в яких окремо порівнювалися, відносно тієї ж вибірки дітей, поміщені у одноосібну опіку з групою "змінного права" та іншою групою "перебуваючі під спільною опікою " .

Дослідження було направлене для вимірювання деяких шкал здоров'я (загально психічної, поведінкової, емоційної, шкала самооцінки, шкала відносин зі своєю родиною, школа оцінки) та на аналіз специфічних опитувальників психічного здоров'я до моменту подачі на розлучення плюс рівень конфліктності як минулого, так і сьогодення, і передбачає вимірювання 140 розмірів ефекту...

В аналіз включили 1846 дітей під одноосібною опікою і 814 під спільною опіку в період між 1982 і 1999 роками.

Були проаналізовані кілька зовнішніх факторів, що можуть вплинути на результат, та було виявлено, що результати не могли змінитися незалежно не від статі, (від автора першого дослідження), ні від віку дітей на момент розлучення, ні від високої поширеності жіночого фігури в групі "одноосібне право опіки", ні від типу шкали (хоча виділений DSTA програмного забезпечення усував крайні результати, щоб надати статистиці однорідності).

В цілому результати:

1 - діти під спільною фізичною та юридичною опікою почуваються краще, ніж ті що перебувають під "одноосібним правом опіки" незалежно від їх віку.

2 - наявність і обмін між батьками, що не живуть разом, було пов'язано з поведінковими, емоційними та освітніми перевагами.

3 - результати не змінюються залежно від характеристик того, хто складав карти

(матерів, батьків, педагогів, психологів, лікарів).

Баузерман знайшов, що в цілому діти під спільною опікою були діти пар, менш конфліктних і не приховуючих проблеми можливого самостійного казуїстичного вибору, але спостерігаючи

також, що менша конфліктність в дітей довірених в спільну опіку не прогнозує кращі оцінки. Також інші дослідження (Gunnoe і Braver 2001), які здійснювали статистичний контроль конфліктності, усуваючи дану змінну, продовжує демонструвати переваги для дітей. (14)

Баузерман робить висновок про те, що для розвіяння будь-яких сумнівів повинні обов'язково бути виконані дослідження, які порівнюють дітей під змінною опікою, що введена судом, з дітьми, чиї батьки самостійно прийняли рішення щодо хмінної опіки. Порівняння одноосібної опіки зі спільною опікою демонструвала невеликі переваги, що є статистично незначні, на користь останніх (великою проблемою для дослідника був,

знайдений також в багатьох інших дослідженнях, низький рівень вибірки в юридичному колі, яка має тенденцію

сприяти розвитку охорони материнської батьківської фігури).

У дослідженні Баузермана робиться висновок, що (доступна в повній версії, як і багато інших досліджень, на сайті www.figlipersempre.com):

1 - результати показують упевнену кореляцію але не причинно-наслідковий зв'язок між спільною опікою та

кращим психічним станом

2 - не підтримують твердження, що діти під спільною опікою піддаються ризику, маючи два місяця проживання, бути під серйозним конфліктом, навіть спільна опіка надає деякі переваги

3 - спільна опіка не підходить для батьків невмілих (зловживаючих, зневажливих, психічно хворих)

4 - деякі дослідження стверджують, що спільна опіка зменшує конфлікти

5 - необхідне поширення цих даних для зацікавлених сторін (Примітка автора: навіть педіатри, що ведуть батьків своїх пацієнтів в процесі поділу(розлучення) повинні інформувати їх про те, що

подвійне місце проживання задумане як посилення на освітню і реляційну безперервність є позитивне)

6 - остаточний висновок полягає в тому, що спільна опіка, безумовно, може бути корисною, навіть не розглядаючи конкретні, чітко визначені переваги одноосібною опіки.

ПЕВНИЙ ДОСВІД ЗА КОРДОНОМ

У багатьох країнах спільна опіка існує набагато раніше ніж у нас. Це не означає, що більшість розміщення неповнолітніх дітей розділених(розлучених) пар слідує правилу одноосібної опіки:

спільна опіка теоретично щодо відповідальності батьків не відповідає практиці.

Ми бачили, що Баузерман вважає спільну опіку як таку, в якій дитина взаємодіє з батьками не менше 25% часу, і це виключило б з загальної статистики майже всі випадки спільної опіки в Італії! У нас, насправді, середній показник (теоретичний, практичний набагато нижче) близько 17% (див. "Син розлучених батьків" Ripps, 3-4 2009). (15)

Тим не менш, спільна опіка (згідно з італійським законом- з 2006 року) було правилом в Швеції, Греції та Іспанії з

1981 року, у Великобританії з 1991 році, у Франції з 1993 року, Німеччині з 1998 року.

В Каліфорнії і Канаді, суддя повинен пояснити, чому не надає спільну опіку в

паритетні терміни.

В даний час очікується видання закону в Бельгії, який передбачає обговорення альтернативного права опіки як правила, Швеція є Європейською країною з найвищим відсотком альтернативної опіки

(30%, в порівнянні з 16,9% у Франції і, наприклад, менше 1% в Італії).

Результат щодо конфліктності був приголомшливим: неповнолітні не були більше інструментом економічного або емоційного шантажу щодо колишніх партнерів і попутно переходили на утримання безпосередньо чергового без усередненого щомісячного чеку, судові справи в Швеції майже вимерли. В даний час 95,7% подружніх пар досягають консенсусу в першому читанні, інші в другому і дуже небагато угод йдуть судовим шляхом (які, без перевантаження судових офісів, тривають всього шість місяців).

Дуже гарні результати були отримані за допомогою закону від 2006 року в Бельгії, щось неймовірне сталося в Австралії, з введенням закону про спільне батьківство від 2006 р., порівняно із збільшенням загальних причин від 76807 до 79442, протягом двох років кількість звернень до Суду по сімейних справах (приблизно відповідає нашому рівню судових випадків) скоротилися з 27313 до 18633.

У Франції, чинне законодавство передбачає і чергове виховання, але достатньо одного конфлікту, навіть односпрямованого, для того, щоб скасувати судовий вибір, і це створює невдоволення. В тих

країнах, проте, практика чергової опіки, хоча і в невеликих масштабах, ніколи не була під заборону, що

і дозволило нам провести деякі кількісні дослідження в значній кількості і в сприятливих для цього умовах. Серед них (CP "Син розлучених батьків," Ripps 3-4 2009) дослідження 1980 для Solint (за яким цей спосіб підвищує довіру до батьків, для 20% батьків хотілося б чергування більш коротшого, а 30% - більш довшого ніж канонічний тиждень), дослідження Якуін - Фабре (яка показує гарні результати як для батьків так і дітей), і особливо вивчення Раскетті 2005 року, який полягає з серії дослідів франко- та англомовного світу :

1 - що змінна опіка не турбує дітей, в силу свого характеру з великим потенціалом адаптації

2 - це навіть якщо відносини між подружжям погані (хоча і не сприяло поліпшенню)

3 - де є можливість та бажання здійснювати спільну опіку, не утворюється проблем навіть для грудних дітей (де є лише необхідність у годуванні)

4 - узагальнено можна укласти наступне, що діти під одноосібним правом опіки мають нижчий когнітивний розвиток та є менш товариськими. (16, 17, 18).

Крупне дослідження за участю 3000 дітей з французької середньої школи на чолі з Пуссен-Мартеном і

взяті з Національного коледжу під орденом Психологи в Італії у слуханнях Юридичного комітета Сенату стверджує, що діти, які живуть з обома батьками мають високий рівень самооцінки і більш впевнені в собі, у порівнянні з тими, хто живе з одним із батьків. (19)

У важливому слуханні 8 листопада Національного коледжу психологів стверджується: "... загальна нездатність, аж до здоров'я дітей, моделі, яка передбачає, що тільки один з батьків

може бути постійною точкою відліку для дітей,

забезпечуючи всі їхні потреби і надаючи кожне рішення і здійснюючи всю турботу, в той час як інший

обмежується лише грошовим вкладом і має тільки незначні контакти зі своїми дітьми, в загальному, зміни до

законопроекту DDL 2454 нічого не роблять, але сприяють можливості того, що принцип бі-батьківських відносин не залишається просто принципом, але

вписується в сюжети щоденного життя, як суворе застосування стандарту, таких як

підтримка еволюційного процесу.

На вагах лежить здоров'я дитини і звичайно для неї меншою жертвою буде відвідувати два будинки та мати відносини з обома батьками».

ЗАДОВОЛЕНІСТЬ ЖИТТЯМ У ДІТЕЙ

Одне унікальне дослідження було тільки що опубліковано у виданні "Діти і Суспільство." Воно було проведене дослідниками з Університету Bethesda, Гренландії, Стокгольму, Yvaskula (Фінляндія), Копенгагену, Акюрейрі (Ісландія), Гетеборгу. Було проаналізовано 184496 дітей (розділені на три вікові групи, одинадцятилітні, тринадцятилітні, п'ятнадцятилітні) в 36 західних суспільствах (Італія входить) з не менш ніж 1536 учнів у кожній країні для вікової групи. (20) Метою даного дослідження було вивчення відмінностей у задоволеності життям і сприйняттю сімейного благополуччя серед дітей з різними структурами сім'ї з врахуванням широкої культурної віріації. Велика вибірка, взята з 36 країн, має дозволити нам порівняти загальні життєві ситуації, що містять

сім'ї не розділені (не розлучені),

сім'ї з матерями-одиначками і

сім'ї з матір'ю і вітчимом

з менш поширеними ситуаціями, такі як

сім'ї з батьків-одинаків

сім'ї з батьком та мачухою і

сім'ї, заснованої на подвійному проживанні згідно з правом спільної опіки.

Аналіз базується на даних цих досліджень від 2005/2006 від HBSC (Health Behaviour in Schoolaged Children), на спільних дослідженнях Всесвітньої організації охорони здоров'я.

Міжнародна стандартна анкета складалася з ряду центральних питань, використовуваних у всіх країнах-учасниках і додаткових координаційних питань, що дозволило в кожній країні підкреслити конкретні галузі, що становлять національний інтерес. Дослідження були здійснені в 36 західних промислово розвинених країнах (Австрія, Бельгія, Болгарія, Канада, Хорватія, Чеська Республіка,

Данія, Естонія, Фінляндія, Франція, Німеччина, Греція, Угорщина, Ісландія, Ірландія, Ізраїль, Італія, Латвія, Литва, Люксембург, Македонія, Нідерланди, Норвегія, Польща, Португалія,

Румунія, Росія, Словаччина, Словенія, Іспанія, Швеція, Швейцарія, Туреччина, Україна, Сполучене Королівство,

і Сполучені Штати) тільки після отримання етичних тверджень для кожного національного обстеження відповідно з

законодавством кожної країни.

Змінні задоволеності життям були виміряні за класичною методикою Кентріл (1965), згідно якої респондентів просять вказати, де вони, за своїм відчуттям, повинні бути в цей час згідно наочного уявлення, в якій 0 означає самий невідповідний рівень життя і 10 найкращий рівень життя .

Для контролю потенційного впливу економічного рівня багатства щодо задоволеності життям була включена шкала економічного сприйняття:

Питалося, наскільки на думку студента, він належить до його родини (1: не належить, 5: дуже добре), ця суб'єктивна шкала була введена переважно для інших об'єктивних показників добробуту

таких, як HBSC шкала для сімейного благополуччя, тому що на задоволеність життям, більш ймовірно, будуть впливати такі фактори сприйняття благополуччя, як кількість нерухомості, матеріальні блага, що належать родині в порівнянні з іншими сім'ями.

Не вдаючись у подробиці, були отримані наступні результати:

1-Діти, які живуть з обома біологічними батьками повідомили про найвищий рівень задоволеності життям, ніж діти, що живуть з одним батьком або з одним з біологічних батьків та з наваним батьком(вітчим чи мачуха).

2-діти, що проживають у житлових приміщеннях розміщених матеріально спільно (рівно поділюючи час), повідомили високий рівень задоволеності життям, ніж будь-яке інше розташування розділеної родини, тільки чверть рангу (-0.26) нижче ніж діти з повних сімей.

3-контролюючи замість впливу параметрів сприйняття благополуччя у сім'ї, різницю між домогосподарствами із сімей спільної опіки та одиноких матерів або тих, що складається з матері та вітчима є статистично незначущим.

4-труднощі спілкування з батьками тісно пов'язані з більш низьким рівнем задоволеності життям, але не впливає на взаємозв'язок між структурою сім'ї та задоволеністю життям.

5-діти в скандинавських країнах характеризуються сильною системою соціального забезпечення, показуючи рівень значно більш високої задоволеності життям, ніж з інших країн, за винятком категорії дітей, що живуть в з одним батьком.

Зокрема, дослідники також відзначили, що низький рівень задоволеності життям був досягнутий з питання про становище батько-одинак або батько і мачуха. Завалося тому, що проживання з матір'ю зробило великий вплив на задоволеність життям, ніж

за умовою проживання з батьком. Враховуючи велику юридичну тенденцію до того, що діти повинні жити з матір'ю, а також, що право опіки з батьком в середньому, більш імовірно, буде призводити до проблеми соціального й психологічного значення, ніж у дітей, що проживають зі своєю матір'ю.

На більш практичному плані є необхідність для більшої кількості даних, щоб зробити твердий висновки про дуже маленьку частку дітей, які живуть з батьком-одинаком або з батьком і мачухою. У будь-якому випадку, результати не показали, що питання проживання більшої частини часу з матір'ю є вирішальним; діти, що живуть приблизно половину часу зі своєю матір'ю і половину часу зі своїм батьком в рівній мірі, як ті, хто живуть з матір'ю або матір'ю та вітчим більшу частину часу однаково задоволені життям. І не знайдено ситуацій невігідного становища для дітей у рівному розміщенні.

6-економічні відмінності у рівні між країнами впливають на зв'язок між певними структурами сім'ї, сприйняттям сімейного благополуччя і задоволеності життям.

ВИСНОВКИ

Останнє дослідження якимось полегшило протистояння щодо питання спільної опіки у 1999 році: невеликі тематичні дослідження, які оцінювали (негативно, але, не досягаючи статистичної значущості)

одну змінну dell'attachment батьківських фігур. (21)

Це істотна перевага спільної опіки над одноосібною опікою і пізніше була підтверджена в іншій області при вивченні 15428 шведських підлітків, зосереджуючись виключно на ризикованій поведінці: наркотики, алкоголь, куріння, вплив залякування та

фізичного насильства, психічні розлади (22). Зокрема, найкращі результати було отримано з питання психічних розладів.

Ритуал питання "а що ви думаєте про дітей розділених(розлучених) батьків?", А потім отримали дуже цікаві відповіді з дослідів Fabricius e Hall в 2000 році. (23) Два американських викладача психології попросили більше 800 молодих людей (студентів їх університету), що вирости з розведеними батьками, визначити своє сприйняття з центральної проблеми дітей, що в даний час беруть участь у розлученні: розподіл життя з кожним з батьків.

Сприйняття хлопчиків виявилось ясним. Вони заявили, що вони завжди хотли проводити більше часу

з їхнім батьком при розділеному розташуванні, на їх думку

(було вибрано 93% дітей, які перебували під змінною опікою та 70% тих, хто не мав можливості, щоб випробувати її).

Ясно, що змінне утримання під опікою не може і не повинно стати незаперечною догмою для всіх дітей, розділених(розлучених) пар, що представляють золотий стандарт, а не можуть бути виключені апріорі, як це відбувається сьогодні в Італії, але повинно бути першим варіантом для розгляду з метою заохочення (Наприклад, депортованих батьків, що позбавлені можливості виховання) і бути виключеним, як і в Канаді, Каліфорнії, Швеція, тільки з точних і документованих причин (з міркування "чому у цьому випадку ні?").

Опіка, за висновком щодо цієї статті проф. Турки, професора прикладної психології університету Падуї, в якому мої власні слова мудрості, показують, яка довга дорога до подолання стіни за звичайною справою, забобонів, ідеології та закінчує свій виступ в Сенаті так:

-Основна критика, закладена в модель повного та достовірного права на обох батьків полягає в неминучому дублюванні інтересів дітей, в результаті коливань між двома посиленнями однаково важливі. Термінологія, використовувана для вираження словесної незгоди сильно негативна, така як "кидати", "посилка", дитина" нарізаня на частини, як апельсин "(або дитина, що" кочує" чи дитина з" валізою" Зверніть увагу).

Це критика, яка звучить привабливо і, здавалося б переконливо, але тільки очима звичайної людини, на заклик здорового глузду. Критика, яка не приймає уваги наукові дослідження, що вже зроблені на науковому шляху. Можна так сказати, заперечення антибіотиків для хворих з пневмонією в ім'я шлунково-кишкових побічних ефектів, які безсумнівно, будуть мати місце. **По суті, немає жодної серйозної документальної шкоди за результатами лонгітюдного дослідження, щодо збалансованої присутності на двох місцях проживання дивлячись на ріст освітніх моделей (справді, якраз навпаки, що було викладено**

вище). Однак, якщо ви вирішите перекласти основні завдання освіти і виховання на батька-одинака то, як доводять наукові факти достовірно піків дискомфорт дитини ... упущення ... Великий інтерес представляє той факт щодо позитивного спостереження для всіх груп родин, змогли укласти, що життя з матір'ю з правом змінної опіки несе менші переваги через проблеми психологічної природи, пов'язані з почуттям провини по відношенню до своїх дітей, в результаті поділу (розлучення).

Ідея подвійного місцепроживання далека від того, щоб розглядати її в якості потенційної травми для дитини, а повинна розглядатися як ключовий інструмент для захисту правильного і збалансованого розвитку.

Таким чином, можна зробити висновок, що це загальний внесок в здоров'я дитини, тому для нього можна жертвувати трохи "часу на два домашні господарства, ніж втратити можливість мати обох батьків". Це означає, висновок на користь скасування практики призначення "батько collocatario

(за розташуванням)".

Література

- 1) Nel nome dei Figli, www.nelnomedeifigli.it, Booksprint edizioni.
- 2) Battaglia M., Pesenti Gritti P., Medland S: et al., "A genetically informed study on the association between childhood separation anxiety, sensitivity to CO2, panic disorder and the effect of childhood parental loss". *Archives of general psychiatry*, 06-01-2009.
- 3) Anna Sarkadi et al. "Fathers' involvement and children's developmental outcomes: a systematic review of longitudinal studies - *Acta Paediatrica* 2008, 97/2"
- 4) Opacka-Juffry et al.: "Experience of stress in childhood negatively correlates with plasma oxytocin concentration in adult men". *Stress*-2012 jan, 15 (1), 1-10; Epub 2011 jun 19
- 5) Janice K. Kiecolt-Glaser et al: "Childhood adversity heightens the impact of later life care giving stress on telomere length and inflammation" *Psychosomatic medicine* 73: 16-22, 2011
- 6) Carol W. Metzler, et al. "The Social Context for Risky Sexual Behavior Among Adolescents," *Journal of Behavioral Medicine* 17 (1994)
- 7) Terry E. Duncan, Susan C. Duncan and Hyman Hops, "The Effects of Family Cohesiveness and Peer Encouragement on the Development of Adolescent Alcohol Use: A Cohort-Sequential Approach to the Analysis of Longitudinal Data," *Journal of Studies on Alcohol* 55 (1994).
- 8) U.S. Department of Health and Human Services, National Center for Health Statistics, Survey on Child Health, Washington, DC, 1993.
- 9) Goldstein et al: "Beyond the best interests of the child". New York, Free Press, 1973.
- 10) Kuehl (1989): "Against joint custody: a dissent to the general bull moose theory".
- 11) Roman et al.: "The case for joint custody", *Psychology today*, p.96, 1978, September.
- 12) Bender W.N. et al.: "Joint custody: the option of choice", *Journal of divorce & remarriage*, 21 (3-4), 115-131. 1994.
- 13) R. Bauserman, "Child adjustment in joint-custody versus sole-custody arrangements: a meta analytic review", *Journal of Family Psychology* 2002, vol. 16, N.1-91-102
- 14) Gunnoe M.L., Braver S.L. 2001: "The effect of joint legal custody on mothers, fathers and children, controlling for factors that predispose a sole maternal versus joint legal award". *Law and human behavior*, 25; 25-43.
- 15) Vezzetti V.: "Il figlio di genitori separati", rivista SIPPS, 3-4 2009.
- 16) Solint. L'enfant vulnérable, rétrospective. PUF Paris, 1980.
- 17) Jacquin-Fabre. Les parents, le divorce et l'enfant, EST Paris, di Guillaume e Fugue.
- 18) Senato della Repubblica, documenti acquisiti nelle audizioni di ANFI per la discussione del DDL 957. Disponibili on line www.senato.it
- 19) Poussin G., Martin E.: "Conséquences de la séparation parentale chez l'enfant", editore Eres, 1999.
- 20) Life Satisfaction Among Children in Different Family Structures: A Comparative Study of 36 Western Societies *Children & Society*, Vol. 26, (2012) pp. 51-62
- 21) J. Solomon e C. George (Development of attachment in separated and divorced families, in *Psychology Selection, Attachment and Human Development*, Vol. 1, No. 1. pp. 2-33, 1999).
- 22) Beata Jablonska B.Sc Risk behaviours, victimisation and mental distress among adolescents in different family structures

Social Psychiatry and Psychiatric Epidemiology

August 2007, Volume 42, Issue 8, pp 656-663

23) William V. Fabricius e Jeffrey Hall, : "Young adults's perspectives on divorce",
Universita

dell'Arizona, USA, Family And Conciliation Courts Review, 38 (4): 446-461,
2000